

MARIKO SUMIKURA

**JETOJ NË VARGJE
DASHURIE**

-Poezi-

Biblioteka

Edition IWA BOGDANI

www.iwabogdani.org

iwabogdani@gmail.com

IWA Bogdani, Brussels – Prishtinë

0032494464251

Autore: Mariko Sumikura

Titulli - Pranvera -

Përktheu nga Italishtja:

Anila Dahriu

Redaktor i botimit:

Jeton Kelmendi

Dizajni i brendshëm: Bogdani Design

Ballina: IWA Bogdani

Copyright © **IWA Bogdani**

すみくらまりこ詩集

春

序文 ダンテ・マッフィア

ISBN 978-9951-394-56-7

MARIKO SUMIKURA

PRANVERA

**Bruxelles – Pristina
2025.**

Parathënia

POEZIA E MARIKO SUMIKURA

Poezia e Mariko Sumikuros imponon menjëherë në zemrën e lexuesit sepse paraqitet e lehtë si fluturim fluturë, por menjëherë shpalos natyrën e saj shumëformëshe, ankthin dhe dëshirën e saj për të deshifruar strukturat dhe dinamikat e botës.

Mariko kap thelbin e ndjenjës dhe e zbukuron me elegancën e një diktimi poetik që nuk bie kurrë në kompromis me rëndesën e realitetit të përditshëm, për të mbetur gjithsesi ëndërr, pra ana tjetër e të jetuarit, e të projektuarit.

Është sikur poetja të kishte regjistruar të dridhurat që mendimi i sugjeron dhe ka bërë tufa lulesh që megjithatë nuk mbështeten vetëm në faktorin estetik, por edhe në atë etik, të angazhuar. Aq e vërtetë është kjo, sa ndërsa qëndis imazhet, shfaqet gjithmonë një arsye që shkon përtej, për të fokusuar një gjendje njerëzore, për të shmangur dorëzimin vetëm tek një puih ere.

Unë gjithmonë kam mbrojtur dhe mbroj mendimin se poezia ekziston vetëm dhe vetëm kur, duke lexuar një faqe, arrijmë të ndiejmë ngrohtësinë e shpirtit, mallëngjimin e zemrës, esencën e qenies. Përndryshe mbetet letërsi e mirë apo edhe shumë e mirë, por jo poezi.

Kam bërë shumë polemika për këtë, duke treguar se disa poetë të lavdëruar dhe ngritur në altar nuk meritojnë dafinat për të pasur krijuar botë dhe rrahje zemre të përjetshme, por kanë qenë vetëm interpretues të një materiali që e kanë rafinuar deri në atë pikë sa të bëjnë të besosh se kanë arritur të kapin atë puhizë të butë dhe të artë

që i jep jetë, frymë fjalës.

Poezia është tjetër gjë!

Poezia, siç thoshte një piktor i madh (vini re, piktor), Enotrio, duket se është e bërë nga asgjëja, sepse është një psherëtimë që vrapon dhe ndjek bukurinë dhe arsyet intime të dashurisë. Nuk është një ndërtim i ftohtë, një skelet i përkryer dhe i urtë i “letrave të bukura”.

Ja, në poezinë e Marikos ndihet menjëherë fryma e ngrohtë dhe mbirëse e fjalës. Ajo nuk manipulon shprehjet, nuk i kthen në vizatime të pakapshme, përkundrazi përqafton lexuesin dhe e përfshin, dhe bashkë me të kryhet vizita në mister, në verbimin që lë thërrime magjie dhe enigme të reja.

Virtyti tjetër i madh i poezisë së Mariko Sumikurës është se ka ditur të dalë nga pesha e traditës së madhe dhe të mrekullueshme japoneze pa e tradhtuar atë, përkundrazi duke e mbartur plotësisht më të mirën dhe duke e rinovuar me shartime të një delikatesë të rrallë, me thellime lirike që lidhen madje me Mitin dhe nga ai më pas zgjerojnë çaste të së vërtetës së thellë.

Sigurisht, nuk arrihet në një rafinim të tillë pa kaluar nëpër një sërë përvojash që duhet të përjetohen plotësisht për të arritur në qëllimet shprehëse që kemi përpara.

Pra, Mariko Sumikura është një poete që shkruan duke u ushqyer nga jeta e përditshme, nga librat dhe nga ëndrrat, dhe rezultati është kjo pasuri çastesh që na fusin në të bërit e qenies, që na hapin magjinë në bërrijen dhe zbërrtjen e saj, në udhën e saj të paarrtshme dhe verbuese.

Dante Maffia

PRANVERA

春

Në një vend të qetë,
një qershi lulëzon në paqe,
duke pritur në heshtje.

Shpresoj që ta vizitosh,
dhe, në mes të natës,
mbështetur veshin mbi lëkurën e pemës,
të mund të dëgjosh linfën duke u ngjitur.

Dëshiron ta dëgjosh?

Në një vend të qetë,
një qershi lulëzon në paqe.

QETËSO ËNDRRAT

夢を宥める

Mbi pëllëmbën e dorës sime,
gishtin e madh ledhaton,
dhe madje thua: “Gjithçka shkon mirë.”

Si një fëmijë që kërkon të pijë qumësht,
tingëllon në prehrin tim.

NË BREG

汀にて

Bregu laget përherë nga dallgët e pafundme.
Dallgët nuk kanë fole ku të shkojnë;
vetëm histori dashurie me çdo grimcë rëre
përplasen me njëra-tjetrën.

Një ditë, ato do të bëhen krijesa,
si rëra e bardhë e bukur.

TË GJITHA GËNJESHTRA

すべて嘘

Inteligjenca artificiale
shkruan poezi dashurie;
çuditërisht, duken të vërteta.

Por gjithçka duket gënjeshtër —
vetëm lotët tashmë
pohojnë mirësjellje.

NJOLLAT E HËNËS

月のしずく

Në mishin e ostrigës së margaritarit Akoya
një njeri ka vendosur një bërthamë plastike.
Është viti i katërt
që kur ajo u hodh në det.
Shfaqet një sferë e bardhë,
e mbuluar me fjalë dashurie,
ndriçohet butë
me ngjyrat e ylberit.

KËNGË E DORËS SË VETMUAR

寂しい手の歌

Përdor shpesh dorën e djathtë,
të butë dhe të ngrohtë.

Dora ime e majtë nuk lëviz —
është e ftohtë si akulli.

Me duar kaq të vetmuara
mund të shkruash
për dashurinë e pasionuar.

Përsëndetje me dorën e djathtë,
mirupafshim me dorën e majtë.

DISTILIMI I TRËNDAFILAVE

バラの蒸留

Trëndafilat e korrur në mëngjes,
zier e ftohur,
tashmë janë vetëm temjan.
Esenca që pikon në tubin e qelqit,
për të formuar një ëndërr.

FORMA E ZEMËRS

(こころの象)

Bora,
teksa bie mbi trupin tim,
mbulon duart e krahët e mi,
madje fsheh edhe këmbët e mia —
por kurrsesi
formën e zemrës sime të ngrohtë.

Të jetosh në Kioto

京に生きて

Të kërcesh vallen e qetë japoneze —
s'ka rëndësi në cilin çast e ke zgjedhur,
do të jetë si një pozë magjepsëse në një pikturë.

Jetën time letrare të qetë —
s'ka rëndësi në cilin çast e kam zgjedhur,
do të jenë poezi të vërteta.

NJË DRITË

(一灯 — *Ittō*)

Lindur nga një zero e shkurtër,
e lëshuar prej hiçit.
Errësira e kësaj zemre
një dritë e vetme që shkëlqen.

Për mua, i bekuar je, mik i mirë
poezi dhe dashuri.

Tani, duke menduar,
dy shpirtra që, në mënyrë misterioze,
fati i bashkon.

Më ndodhi
të të takoj te burimi i Jakobit
dhe i gruas samaritane.
Më ndodhi.

Jezusi
foli me një grua, rastësisht.
Është rastësi.
Ka ndodhur.

ELEGANCA – DASHURIA E ENDËSES SË AROMAVE

(ある調香師の恋 — Aru Chōkōshi no Koi)

Gruaja dëshiron të krijojë një parfum.
Ka përgatitur esencat e luleve,
të agrumeve dhe të barishteve të gjelbra
që i fal natyra.

Hedh disa pika në një vazo
dhe i përzien me kujdes.
Pastaj merr një shishe sandali
dhe lëng eukalipti,
dhe i lë të pushojnë për disa orë.

Aroma e kësaj dashurie të vetme,
të pasionuar dhe të çmendur,
ekziston,
dhe përhap elegancë.

Jeta e një gruaje — e vetmja.
Ndjenjat e dashurisë,
rrahjet e zemrës që pulsojnë,
ngrohtësia që i mbushet trupit,
përzihen bashkë
dhe bëhen të plota.

FIJA E EKZISTENCËS

(存在の糸 – Sonzai no Ito)

*Qepur në zemër,
me disa fije në shpirt.*

Hapi im tjetër.

— Dante Maffia

Unë jam fije e ekzistencës,
kështu tha ai person.

Kur të largohem,
fija që më lidhte
do të jetë këputur.

Si të biesh në një gropë të thellë,
pa asnjë shpresë për t'u kthyer.

Ndihesha e lumtur,
sepse ishte i vetmi njeri i vërtetë.

Dashuria është
ekskluziviteti më i lartë.

Askush që ndërhyr
nuk ka mundur ta shembë,
si një kështjellë rëre.
Ja pse jeton prej dhjetë vitesh.

Kjo fije e ekzistencës
është një fije e çmuar.

Edhe unë jam i lidhur me këtë botë.
Nëse njëri nga ne humbet,
bie dhe tjetri —
së bashku në një gropë të thellë.

Por nuk vdesim kështu,
nëse ndryshojmë vendin e ekzistencës.

Nëse koha përmbysset
dhe rrëshqet thellë me sytë mbyllur,
mrekullia për ne është kjo:
që ekziston një vend ku të jemi.

Është një anije kozmike,
ku mund të ikim.
Nuk ka nevojë për ngutje.

Çfarë duhet të bëjmë ende bashkë?
Sepse diçka ka mbetur pas.

Të ëndërrojmë?
Apo të dashurohem?
Na bën të tillë —
mëkatarë?

VËRTETË O GABIM I PADITUR

(虚実不明)

A është një fakt?
A është një trillim?
Askush nuk e di,
përherë e panjohur.

E bukur dhe e trishtë,
E urgjente dhe guximshme.

Dashuria është më shumë se dashuria,
Fjalët janë më shumë se fjalët.

A është e vërtetë që ata e donin njëri-tjetrin?
Jam i sigurt që ekzistonte ajo lidhje.

Ekzistojnë edhe rrëfimet e tyre.
Askush nuk e di as nëse kjo është e vërtetë.

Në një histori të së vërtetës dhe gënjeshtres së
panjohur,
nuk ka fund.

PERLA E ZEZË

(黒真珠)

Është reale guaska e një fluture të zezë,
perlë e rrallë.

Paksa blu-jeshile,
Blu i detit,
Jeshi i algave.
I mungon nëna e saj.

E dashuruar me vendin e prodhimit,
Adhuron ujin e baticës,
Adhuron atë lëkundje.

Edhe unë,
kam shijen e kripës,
kam erë hekuri,
gjak i kuq që rrjedh,
të dashurohem me atë det.

INSTRUMENTE TË LASHTA

(古樂器)

Është
i gjatë,
do e mbuloj me një leckë,
i paprekshëm.

As nuk mund të luaj mbi të.
Nuk do ta hedh poshtë.
Rritet vetëm mosha.
Madje harrova edhe Perëndinë.

Në një ditë kur ka vështuar një instrument i tillë,
një poet i çmendur u përpoq ta interpretonte.
Kam besim se mund të luaj mirë.

Nëse je një mjeshtër i kalitur në betejë,
Instrumente lindore në dorë,
Dua që të tingëllojë.

Me dëshirën, apo pa dëshirë
me harkun mbi tel,
ngadalë,
në lëvizje,
ta nxjerr jashtë.

Edhe një herë,
nga trupi,
i lashtë,

Frikë për lëvizjen e dështuar
ka ajër,
të dridhet bukur.
A do të më lejohet ta bëj këtë?

Nuk kishte arsye për t'u shqetësuar,
telat ishin të lirë, por
nuk u prenë,
nga një ritëm i shpejtë,
tek Adagio.

Ajo është e dashuruar,
është aty,
pret.
Edhe pritja është një pasuri.

KARUSEL

(メリーゴーランド)

A do të ndodhë me të vërtetë?
Është një ëndërr?

E ardhme nostalgjike,
kuaj dhe karroca druri,
steampunk,
të marrin mbetjet e së kaluarës,
të dëmtuara dhe të hedhura.

Hekuri rikthehet në jetë,
duke rrotulluar me gëzim.

Edhe më shumë kujtime,
gjithmonë të ngrohta,
Nënë,
valvit dorën.

Po shikoj,
buzëqesh.

LULE E POEZISË

(詩の花)

Shkruaj shumë,
poezi pa përfundim.

Këta janë personazhet,
është një listë
pa jetë,
ende në farë.
Jo shumë e gjatë.

Për njerëzit,
të lexohesh,
të duhesh.

Duke pritur të rritet,
poezi dhe lule për të gjithë.

Një ditë do të lulëzojë në zemrën time,
Besoj këtë edhe sot.

Të përciellësh poezi,
edhe nëse njerëzve nuk u pëlqen.

RAPSODI E QETË

(静かな狂想曲)

Të mbjellësh pemë,
të shembësh pemë.
Edhe nëse ndryshon skena,
pushtet njerëzor apo luks?
Në natën e pyllit të zi,
një rapsodi e qetë
dëgjohet
krahas njerëzve.
E prerë,
pema është.
Rrënjët,
organi dëgjimor,
dëgjoj,
duke prekur,
të flasësh me pemën pranë derës.
Kur vjen dimri, gjethet do të kthehen,
madje do të japin urdhrin për të rënë.
Kur vjen pranvera, do të lulëzojnë.
do të lulëzojnë përsëri
do të dëgjojnë njëra-tjetrën
rrjetin informatik te pemëve.
Mbrëmje shumë interesante,
madje të këndosh një këngë,
duhen me njëri-tjetrin,
madje edhe pemët.
Janë aty.

VETËSKLLAVËRIM

(自縛)

Kjo,
mendje dhe trup,
diçka për t'u lidhur.
Arsye e shëndoshë,
bërë nga unë.

Mund të jetë kufiri,
ëndrrat që njerëzit dëshirojnë,
një ideal që nuk do të realizohet.

Zhveshu nga gjithçka dhe qëndro i zhveshur.
Kur kisha zemër të pastër,
isha një figurë e bukur,
e sikletshme,
nuk ngurroja,
vendoste zemra,
e mendimi.

Mendje dhe trup të butë,
mos ik nga askush.

Kështu është dashuria,
qëndrojmë besnikë ndaj saj,
sepse është njerëzore,
me kufizime,
nuk ka asgjë,
me më shumë besnikëri.

FSHKËLLIMA E ERËS

(風笛)

Eh mirë,
gruaja e borës po qan,
dhe është e trishtë,
e huaj për familjen e saj

E martuar,
lë fëmijën.

Ikur,
këmbë zbathur,
Yuki Onna.

Tashmë,
ku mund të shkoj?

Endet pa qëllim,
mbështjell fëmijën,
e mban fort dhe vallëzon.

Bekim nga Budai,
e çmuar dhe e bukur,
dashuria e nënës,
dhe e vdekur për gjumë.

DJALLI I BARDHË

(白魔)

E bardhë jashtë,
borë nga njëra anë,
sens i orientimit.

Po çmendet,
edhe ai.
Shtëpia ime.
Afër,
aty,
jam e lodhur,
një femër e trishtuar.

Duket se ishte aty,
por qëndro i qetë.
Bën ftohtë,
sa më shumë lëviz,
aq më shumë humbet forcën.

Djalli i bardhë,
e sulmon.

Qielli është
shkëlqyeshëm,
deri sa të bëhet
gri i ngrysy.

Të paralajmëroj të mos dalësh,
qëndro e qetë në dhomë.

Pranvera.

Nëse qëndis me gjilpërë dhe fije,
do të dalë një batanije.

Jam e lumtur nëse mund ta bëj,
më flet për ty,
dhe unë jam një mbretëreshë
që po end.

AGJENTËT ATMOSFERIKË

(風化)

Zemra është
e lagur,
nëse nuk
fortësohet.
Çfarë nuk shkon?

Kujt i takon faji?
Duhet të gjejmë qëllimin,
të bëjmë gjithçka.

Zemra ime ka nevojë për lagështi,
ndryshe do të thahet.

Ka kaluar shumë kohë,
duhet të ndjekim rrugën e agjentëve atmosferikë.
Shikim si i një shpatari.

Është
një zemër plot empati,
deri sa të largohet
në shkretëtirë,
dhe të bëhet poezi.

Po bie shi,
mirësia,
fjalët,
rrokjet,
shi në shkretëtirë.

Ende duket keq,
nuk do të ndryshojë menjëherë.
Qëndrueshmëri dhe mençuri
për pasardhësit.

Së fundi, një pemë e vogël
që lulëzojnë gjethet e gjelbra,
në qiellin e shpresës.
Mund të vigjiloj mbi ty
një ditë.

DRAGOI ME DY KOKA

(聖蛇)

Për të nxjerrë jashtë shumë helm,
një gojë nuk mjafton.
Në mitologjinë romake shfaqet
një gjarpër me dy koka.

Ka kokë në të dy anët,
u shndërrua në një dragoj.

Por tani, nëse do ta takoja sot,
koka ime nuk do ta përballonte
asnjë çast.

Së shpejti është Viti i Ri - i them botës tënde:
Kapeni!
Kaosi në kafshën e shenjtë
shpërthen katastrofa nga dora e njeriut.

Dëshiroj shpëtim,
njerëz të thjeshtë pa pushtet.
Më pyes nëse gaboj.
Të paktën, le të provojmë ta zgjidhim lojën;
le të bëjmë pjesën tonë.

Duhet t'ju parakaloj në kohë
dhe t'i besoj parashikimeve
që paralajmërojnë betejën.

ZONJA E NATËS (夜の女神)

Qeni që qan,
rruga e dyfishtë dhe
në rrugën e errët, në mesnatë.

Pozicionohu në një kryqëzim me tre rrugë,
thotë Zonja e Natës.
A është vërtet kështu?
Më kujtohet që është bukur.

Kthehu mbrapa
dhe bëj përsëri përzgjedhjen.

Jam i sigurt që mund ta bëj.

Nëse pëshpëris butësisht,
jam tashmë në Oita.
Po vjen kryqëzimi.

Është një
vendim i madh.

Edhe pse kujdesem
për gjërat e vogla,
edhe nëse është një fakt i përditshëm.

Lutem çdo mëngjes:
Ky rrugëtim është i drejtë,
ka një anë pozitive.
Të lutem më udhëzo.

Ajo që them - praktikisht vetja ime - duhet të
mendohet,
por do ta pranoj.

Mund ta kuptoj,
di të marr një vendim,
të zbatoj, të bindem,
duke shijuar uthullën.

NUK DI ASGJË

(何も知らない)

Në natën e shenjtë,
reflektoj.

Por unë,
nuk di asgjë.
Nuk di si të jem i lumtur.
Nuk di as si të zemërohem,
si të përdor dhe të kursej para.

Nuk di të dua dhe të jem i dashur.

Nuk di të këndoj e as të luaj muzikë.
Si të betohem dhe të zgjedh fjalët.
Nuk di si të bëj para,
të jetoj sipas bekimeve të Zotit.

Në këtë moshë,
është e sikletshme
të shkruash poezi,
të përfshish
mendime
në asgjë.

LËNGU I SHTRYDHUR I NJË LIMONI

Të githë kanë frikë,
Ndodh pas plakjes
të trajtohesh si një peshë.
Përfundojnë duke mbetur indiferentë,
janë lëngu i shtrydhur i një limoni,
mjafton të hidhen.
Edhe ekzistenca,
E tejdukshme,
E injoruar, unë
gjej strehë në shikimin e Budës.
Besoj se të gjithë ndjekin rrugën,
Unë po e ndjek
me vetveten time të ardhshme.
Po mendoja:
ji i mirë,
më do,
më prano.

LEJLEKU I NGRIRË

凍て鷺

Jam një lejlek përgjumur,
qëndroj në këmbë në pellg.
S'mund të lëviz
akulli piklon mes pendëve,
dhe pres me durim
derisa të shkrihet shtresa e hollë e akullit.

Një burrë që po kalonte këtë mëngjes
e theu akullin me një grusht.
Unë nisa të ec përsëri,
por faji është i stinës sime
që nuk di të braktis zakonin
e të ftohtit.

LULE KRISTALI

氷の花

Liqeni është i ngrirë,
akull mbi akull.
Kur përplasen me të,
çelin lule kristali.

E hollë dhe e butë
është kjo fërkim-akulli
që grinë akullin
dhe tingëllon si argjend.

Dua ta dëgjoj,
ta shoh me sytë e mi.
Dua ta prek —
në pesëmbëdhjetë gradë nën zero,
fenomen liqenor,
bardhësia e pastër
e një luleje.

GRUA E DËBORËS

雪女

Njeriu, i dashuruar me gruan e dëborës,
i pafat në dashuri,
ngrihet në një pasion
të pamundur për t'u realizuar.

Por gruaja është e butë
dhe nuk gënjen,
shndërrohet në një erë të lehtë.

Kështu pohon një zë që më flet:
Mos flini.

Unë shkriem.
Ti hesht,
i ngrirë.

UASKA

夢の抜け殻

Pylli,
Sakaki,
pema thërret
në pak vite
për të lulëzuar lulet.

Në pyllin ku nuk ndriçon asnjë dritë,
për të bërë të lindin sythet,
është e rëndësishme të ringjallesh.
Është e nevojshme,
është urtësi.

Unë njëherë e kam bërë:
në jetë kam lënë të lulëzojë dashuria
duke përdorur fuqinë time.

Nuk mbeti asgjë,
vetëm një guaskë.

Do të jetoj me urtësi në pyll,
në ditën kur drita ime të shkëlqejë,
duke pritur shpirtin e pavdekshëm
si një këngë e përjetshme dashurie.

HELM I ËMBËL

甘い毒

Helm i ëmbël
është dashuria,
krijon varësi,
sjell plagë.
Pasi u ndëshkova njëherë,
nuk do t'i afrohem më kurrë tek ty.
Tani që mendoj, e kuptoj,
ishte e ligë,
përndryshe
do të kishte qenë diçka tjetër.

E re,
pa pendesë,
në kërkim të helmit,
kënaqësi paralizuese.
Gjithçka tjetër është e kotë.
Një ëndërr në të cilën besoja,
helmi i pemës Aoki
më mbron nga
shkatërrimi.

Bëje edhe ti,
trupi yt është mjaft i bukur
për t'u konsumuar,
dhe i zjarrtë,
ndaje,
vidhe kohën.
Ç'të bëj,
nuk pendohem për atë që
edhe pse vuaj,
më çon drejt gëzimit
të plotësimit.

DEVOTSHMËRIA E UJKUT

狼の一途

E keni urryer ujkun
që nga kohët e lashta,
i keqi i përrallave,
trajtimi i padrejtë i Kupriyanovit.

Por nëse njih këngën e ujkut,
atë vendosmëri të dashurisë,
lotët e trishtimit,
një çift përjetësisht
jo vetëm një familje,
asnjë turmë, vetëm singeritet.

Prindër të moshuar,
mos i lini pa kujdes,
çojuni ushqim në strehë,
kujdesuni për ta.

Njerëzit duhet të mësojnë prej tij.

ESENCA DIMËRORE

樹液

Zogjtë e dinë,
lëngu dimëror është i ëmbël,
e thithin çdo ditë.
Pastaj ka shije të ndryshme:
pas shiut, pas diellit
shija e mëngjesit, shija e drekës,
hollësi dhe dendësi,
cilado më e shijshme?

Cili është ai dru
që ushqen me shije të rrallë,
që thjesht të shuan urinë.
Drujtë tundin gjethet,
zogjtë,
me butësi,
buzëqeshin.

FLAKËDASHURIA E DRURIT

愛の薪

Me pak polen,
lulet mashtruese magjepsin
vullnetin e insekteve,
duke i tërhequr ato.

Unë nuk kam ndërmend të të mashtroj,
dua vetëm gëzimin tënd,
gëzimin e bletëve —
kjo më mjafton.

Tek fluturojnë lirshëm,
t'i dorëzohen besimit.

Dua t'i shoh nga afër,
bletën që çmendet çdo çast
për një grimë poleni.

VALA E VETMUAR

孤独の波

Në thellësinë e pafund të detit,
forca e lëvizjes
shtyn ujin
kudo,
më e lartë se dyfishi i të tjerave.

Ndodhet një valë e vetmuar
mes valëve të panumërta.

Dy gjëra që ndikojnë njëra-tjetrën,
duke pirë valëza të vogla,
bëhen edhe më të mëdha,
dhe shkojnë edhe më shpejt.

Në një valë të vetmuar
jetojnë motivet e panumërta të detit.

ZJARRI I DASHURISË

焚火

Zemër e thyer,
e trishtuar.

Janë vite,
të paktën në poezi,
që zemra mori flakë.

Kujtimet ngjyrosin dashurinë,
ndërsa shtrëngoј dhëmbët
dhe ndez një zjarr fjalësh
për të marrë frymë,
për t'u ngrohur —
fundit të dimrit.

ESENCA QË JAM UNË

わたしという物質

Çdo vit,
e rraskapitur,
e dëmtuar
jam unë.
E pandalshme.

Nuk kam ndërmend të ndalem,
do ta rifilloj vallen
që në vitin e ardhshëm.

Jam më e re,
prandaj me siguri do të të takoj.
Sa më herët, aq më mirë.
Jam e bindur se është diçka e mirë.

Ia vlen të vlerësosh lulet.
Përmbaje krenarinë tënde,
dhuro kujtime gëzimi.
Edhe një puthje e lënë pas,
në një ëndërr,
është pasuri.

Do të vazhdoj të jetoj,
mundësitë janë të çmuara.
Në fund të fundit,
mund të ec ende,
të dorëzoj dhuratën e fundit —

Mariko Sumikura

ato që mund të dërgohen me një mesazh,
gjërat që nuk mund t'i dorëzosh me këmbë.

Për ta dorëzuar,
do të vesh krahët e mi të zakonshëm blu.

JAM NJË GRUA

わたしは女

Vetmi,
të adhuroj.
Haiku në gjoksin tim.
xixëllonjat që risja
janë ngritur fluturim.
Diçka që ishte vetëm për mua
tani u përket të gjithëve.

Ndjehem vetëm
dhe s'mund të fle.
Para se të çelin lulet e qershisë,
qan shiu i ftohtë.
Qaj edhe unë,
nëse nuk më pëlqen
pranvera në Kioto.

Jam një grua,
e brishtë në dashuri,
me iluzionin e të qenit e dashuruar,
me marrëzinë e të qenit e kërkuar.
Mes trillimit dhe reales,
gufoj...
Nuk mund ta bëj aspak.

Vishëm në përsosmëri
dhe nuk mund të lëviz.
Jetoj me fjalët,
atë që mund të bëj — është një haiku,

Mariko Sumikura

duke jetuar mes fjalëve,
me gëzim, me zemërim,

me dhimbje e me lumturi bashkë,
deri në fund.

JO NJË ËNDËRR

夢でなく

Libri i ëndrrave,
i lindur në bollëk.

Lëre dorën tënde,
gjithçka është e gjallë,
fluturon në botën e lirë.

Tani, në duart e mia,
kanë mbetur vetëm pak vetëtima.

Nëna jote është larg,
shkova ta takoj babain në Romë.
Do të ta tregoj kur të kthehem.

Po shkoj me të vërtetë — nuk është ëndërr.

Mos u turpëro,
le të përpiqemi.
Më i miri në botë
ishte babai yt.

Pres me padurim.

KRAHËT BLU

青い翼

Pa menduar për asgjë,
duke fluturuar mbi krahë blu,
shkoj të realizoj ëndrrat e mia.

S'ka asgjë për të thënë.
Bëra atë që duhej bërë,
të jetoja si të gjithë njerëzit.

Dua të jetoj me qetësi,
nuk kam lukse,
por kam jetën —
dhe asaj i shtrëngohem fort.

KAPITULLI I FUNDIT

終章

Simfonia përfundimtare
ka qenë e mrekullueshme.
Duket sikur ka mbaruar,
por nuk ka mbaruar aspak.

Fatkeqësisht,
tingulli pasues
e vendos përballë
romanin e plotë,
duke e mbyllur solemnisht.

Zemra e lexuesit
mbart lotin.

Madhështore,
një teori është një ortek.

ÇADRA

雨傘

Kur e rrotullon çadrën,
pikat e shiut rrotullohen bashkë,
verdallisen
për gëzimin tim.

Po rrotullohej,
sigurisht që ishte kështu,
e çmendur dhe plot hare,
gjithnjë e më shumë,
duke u munduar,
dhe vazhduar.

Jam një grua Luanesh,
që sillet normalisht.
Kam arritur deri këtu
dhe po të jetoje, lumtur.

KRONO

クロノス

Kroni e dinte.
Dikur ishte një poet
që donte ta sfidonte.
Ky është tani
zhurma ritmike,
tik e tik.

Trupi është shkatërruar.
Koha.
Të sfidosh përbindëshin
si ta ndalosh?
Si të kthehesh pas
tek diçka që s'ekziston më?

Nuk mund të humbas.
Ka vetëm një armë,
vetëm dashurinë.
Dhe si?
Me fuqinë e fjalëve.

ËMBËLSIA E DJALLIT

甘い魔物

Fjalët janë demonë.
Janë të pandjeshme.
Në fund u bëra edhe unë si ato.
Endem si një somnambule
për pak:
Çfarë përbindëshi i ëmbël,
ai - i bërë i pafuqishëm
pasi më vodhi trupin dhe shpirtin.

Unë, ende,
jam e magjepsur.

MBRËMJE PRANVERE

春の宵

*Kur i mbyll sytë,
jam i ri.
Mbrëmje pranvere.
Kyoshi Takahama.*

Temperatura e ajrit: nëntëmbëdhjetë.
Edhe zbathur - nëntëmbëdhjetë gradë.
Edhe pa rroba,
as nxehtë, as ftohtë.
As mungesë, as pakënaqësi.

Lulet e qershisë po fryhen
çast pas çasti.
Si të flesh
në një mbrëmje pranvere?
Si ta heq nga mendja?

Mbrëmjet në Kioto janë të gjata.
Duke shëtitur përgjatë lumit Takase,
duke kaluar urën Sanjo Ohashi,
agimi i ëmbël
i dehur nga aroma
që lashë diku,
në ndonjë vend.

Mendime që trazojnë,
emocioni i dëshirës.
Dua ta takoj,
të paktën një natë pranvere,
t'i jap gjithçka më të mirë
që kanë gratë e Kiotos.

SY PËR SY

落着

Shenjtërorja e Jonangu-t.
Qershia vajtuese
në lulëzim të plotë pranveror.
Mbi barin pranë,
kameliat e kuqe që bien
i shtojnë ngjyrë ditëve të ftohta.

Mbretëresha e kopshtit
e mbush vetminë.
Lulet që bien vazhdojnë
të tregojnë ndryshimin e jetës.

Fotografi pranon sfidën
si të vendoset për pozën,
ndoshta.

PËRQAFIMI I SAKURAS

桜を抱く

Kioto.

Lulet e qershisë po çelin,
e megjithatë
kam hequr dorë.
Është gjithmonë kështu
kur lulet janë gati të hapen:
bën ftohtë dhe më përshkon një drithërimë.

Kur kurorat hapen,
bie shi - pa gabuar kurrë,
ato janë në lulëzim të plotë.
Vjen një stuhi,
dhe dashuria ime për lulet e qershisë
rritet edhe më shumë.

Nuk janë lule të zakonshme,
të brishta e të rafinuara,
por të mbushura me pengesa.

Përqafoj Sakurën
me një hije në zemër,
duke menduar për dhimbjen e mungesës.
E di që vetëm dashuria
u përgjigjet luleve të singerta
të qershisë.

Të përqafoj, Sakura.

KOHA E PRANGOSUR

時の縛り

Numrat janë
gjëra e gjëra.
Kam mbaruar
me mendimet e dashurisë.
Nuk jam e njohur me matjen,
e megjithatë pyes veten
sa herë në jetë
do të kem të njëjtat mundësi.

Përpiqem t'i numëroj,
a do të kem forcë të zbuloj
sasinë dhe cilësinë.

KËSHTU

こうして

Të ëndërrosh,
të futesh fshehurazi,
të mos kufizosh,
të mos lejosh ndërhyrje të tjera.

Të jetosh me gëzim,
të luftosh lidhjen e kohës.
Vetëm dashuria komandon
një armë:
Fjalët.
Së bashku.

BIOGRAFI

Poete, eseiste, përkthyes. E lindur në Kioto në vitin 1952, është diplomuar në Universitetin Ritsumeikan. Është përfaqësuese e *Shoqatës Universale të Poetëve Japonezë* dhe kryeredaktore e revistës ndërkombëtare online “*Poetic-Bridge: Ama-Hashi*”.

Ndër botimet e saj më të rëndësishme janë: “*Kokoro Kaoru Hito*”, “*Yume Tsumugu Hito*”, “*Hikari Oru Hito*”, “*Ai Matou Hito*”, “*Tsuchi daku Masurao*” (Chikurinkan). Ka marrë pjesë si e ftuar në shumë festivale ndërkombëtare të poezisë: *Struga Poetry Evenings* (ed. 49, 2011), *Jan Smrek International Literary Festival* (2012), *Europa in Versi* (Como, 2015), *Festivali Ndërkombëtar i Poezisë Mihai Eminescu* (Craiova, 2015), *Prima Vista Literature Festival* (Tartu, 2019).

Ka përkthyer poezi bashkëkohore nga jashtë Japonisë për serinë *JUNPA BOOKS*. Libri i saj “*Mina wo Tonaete*” (*Uttering Her Name* nga Gabriel Rosenstock) fitoi *Translated Irish Literature Award* nga *Ireland Literature Exchange* në vitin 2012. Ka përkthyer gjithashtu veprën *Diecimila Haiku* të Dante Maffia-s (22 vëllime, 2021) dhe *Nuovo Diecimila Haiku* (20 vëllime, 2023).

Ka fituar çmimin e parë në *Pannonian Galeb Festival* për librin më të mirë poetik të përkthyer në gjuhën serbe (2017), *Milos Crnjanski Prize* në *International Literature Festival – Vjenë* (2017), *Naji Naaman*

Pranvera.

Literary Prize – Honour (2018), dhe European Academy of Science, Arts, and Literary International Award for Poets (2020). Fituse e çmimit “Tulliola-Renato Filippelli”(2025).

すみくらまりこ（日本）

詩人、エッセイスト、翻訳家。1952年京都生れ。立命館大学文学部卒業。日本国際詩人協会代表。国際詩誌「詩の架け橋：天橋」編集主幹。翻訳：国内外の現代詩人作品を翻訳。JUNPA BOOKS シリーズを手がける。『御名を唱えて』（原著 Gabriel Rosenstock の "Uttering Her Name"）は2012年アイルランド文学交流協会より翻訳出版賞を受賞。『弾丸シュート』（原著 Odveig Klyve の "Bullistic"）は2019年ノルウェー文学普及協会（NORLA）より翻訳助成を下付される。

ダンテ・マッフィアの俳句翻訳。万句集
2021 新万句集2023

主な著書：『心薫る女』『夢紡ぐ女』『光織る女』『愛装ふ女』『地抱く男』（いずれも竹林館）2010年第49回ストルーガ詩祭（ストルーガ、マケドニア）、2011年ヤン・スムレク国際文学祭（ブラティスラヴァ、スロバキア）、2015年コモ詩祭—Europa in Versi—（コモ、イタリア）、2015年ミハイ・エミネスク国際詩

祭（クラヨバ、ルーマニア）、2019年プリマ・ヴィスタ国際文学祭（エストニア、タルトゥ）に招待参加

。受賞歴：201

7年セルビア、パンノニアン・ゲレブ詩祭出版賞を受賞。2018年オーストリア・ウィーン国際文学祭ミロシュ・ツルニャンスキー賞、ナジ・ナーマン文学賞（名誉賞）、2020年ヨーロッパ科学芸術文学アカデミー国際詩賞 他受賞。

PËRMBAJTJA

Parathënia	5
PRANVERA.....	7
QETËSO ËNDRRAT	8
NË BREG 汀にて.....	9
TË GJITHA GËNJESHTRA	10
NJOLLAT E HËNËS	11
KËNGË E DORËS SË VETMUAR 寂しい手の歌.....	12
DISTILIMI I TRËNDAFILAVE バラの蒸留.....	13
FORMA E ZEMËRS (こころの象).....	14
Të jetosh në Kioto 京に生きて.....	15
NJË DRITË	16
ELEGANCA – DASHURIA E ENDËSES SË AROMAVE	17
FIJA E EKZISTENCËS	18
VËRTETË O GABIM I PADITUR	20
PERLA E ZEZË	21
INSTRUMENTE TË LASHTA.....	22
KARUSEL	24
LULE E POEZISË	25
RAPSODI E QETË	26
VETËSKLLAVËRIM.....	27
FSHKËLLIMA E ERËS.....	28
DJALLI I BARDHË.....	29
AGJENTËT ATMOSFERIKË.....	31
DRAGOI ME DY KOKA	33

ZONJA E NATËS.....	34
NUK DI ASGJË	36
LËNGU I SHTRYDHUR I NJË LIMONI	37
LEJLEKU I NGRIRË 凍て鷺.....	38
LULE KRISTALI 氷の花.....	39
GRUA E DËBORËS 雪女.....	40
UASKA 夢の抜け殻.....	41
HELM I I ËMBËL	42
DEVOTSHMËRIA E UJKUT 狼の一途.....	43
ESENCA DIMËRORE.....	44
FLAKËDASHURIA E DRURIT 愛の薪.....	45
VALA E VETMUAR 孤独の波.....	46
ZJARRI I DASHURISË 焚火.....	47
ESENCA QË JAM UNË わたしという物質.....	48
JAM NJË GRUA	50
JO NJË ËNDËRR 夢でなく.....	52
KRAHËT BLU 青い翼.....	53
KAPITULLI I FUNDIT 終章.....	54
ÇADRA 雨傘.....	55
KRONO	56
ËMBËLSIA E DJALLIT	57
MBRËMJE PRANVERE.....	58
SY PËR SY	59
PËRQAFIMI I SAKURAS	60
KOHA E PRANGOSUR.....	61
KËSHTU	62
BIOGRAFI.....	63

Katalogimi në botim – (CIP)
Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.131.1-1

Sumikura, Mariko

Pranvera : [poezi] / Mariko Sumikura ; përktheu nga
italishtja

Anila Dahriu. - Prishtinë : IWA Bogdani, 2025. - 69
f. ; 21 cm. - (Biblioteka : “Adem Shkreli”)

1. Dahriu, Anila

ISBN 978-9951-394-56-7